

[Grünbaum.]

er en stor risiko for, at den ordning, man her foreslår, udvikler sig på den måde, at det fortrinsvis bliver de højest lønnede, der kommer til at købe disse aktier, og det ville jo ikke være så forfærdelig heldigt. Men vi vil altså se positivt på lovforslaget i udvalget.

Haunstrup Clemmensen: Jeg vil gerne have lov til at indlede med at gøre den bemærkning, at vi fra det konservative folkepartis side tillægger det afgørende betydning, at der er gode og rimelige afskrivningsregler for erhvervslivet. Det er ikke kun for at begunstige nogle forholdsvis få erhvervsledere, heller ikke nogle måske lidt flere erhvervsjere, hvad enten de er aktionærer eller private personlige ejere, men det er en kendsgerning, at det er nødvendigt for at opretholde fuld beskæftigelse, det er nødvendigt for at sikre tilstrækkeligt effektive og dermed konkurrencedygtige arbejdspladser, at der er afskrivningsregler, der giver denne mulighed for at udnytte moderne teknik og for simpelt hen at foretage de investeringer, der ikke mindst i en kapital-knap tid er overordentlig svære at få gennemført. Jeg synes, det tjener den daværende socialdemokratiske finansminister, Viggo Kampmann, til megen ære, at han i slutningen af 1950'erne, nærmere bestemt i 1957, netop så positivt gik ind for afskrivningsregler, der på tilstrækkelig måde kunne leve op til disse forudsætninger.

Jeg vil også gerne gøre den bemærkning vedrørende særlig indkomst — hr. Grünbaum har allerede været en smule inde derpå — at når man har en progressiv beskatning og man har indkomstarter, der er indtjent over en årrække, men hvor indtjeningen først bliver konstateret efter en årrækkes forløb, må det vist være naturligt og rimeligt at beskatte disse indkomster under en særlig lovgivning om særlig indkomst, fordi det utvivlsomt ville føre til en for stærk progressiv beskatning, hvis indkomsten indtjent over flere år, men konstateret på et enkelt tidspunkt, blev taget til indtægt under almindelig indkomstskat i det pågældende år. Vi mener derfor også, det er naturligt og rimeligt, at der er regler for særlig indkomstskat.

Men når alt dette er sagt, vil jeg gerne

have lov dertil at føje, at ånd og bogstav i disse regler i denne lovgivning naturligvis skal respekteres. Spørgsmålet om, hvorvidt man respekterer bogstaven, har man i første linje administrationen og i anden linje domstolene til at afgøre, og jeg både håber og tror, at dette værn mod overtrædelse af bogstaven i disse rimelige og naturlige bestemmelser er i orden. Men det sker jo også, at ånden i disse bestemmelser overtrædes, og der har jo været en tendens ned igennem verdenshistorien til, at de mere snedige forsøger at narre de mindre snedige. Her er det ikke nok at henvide til administration og domstole, her må det naturligvis være en opgave for folketingsretten at sikre sig, at der ikke bliver smuthuller i en sådan lovgivning, at der ikke gang på gang sker det, at bogstaven vel respekteres, men at mere eller mindre snedige — jeg skal ganske afstå fra at nævne navne eller professioner — udnytter loven på en sådan måde, at det åbenlyst strider mod ånden. Jeg vil også gerne have lov til at tilføje til de pågældende om ikke navnløse så i hvert fald her unavngivne, at de efter konservativt skøn skaber vanskeligheder, ja, næsten lægger gift for disse forsvarlige og fornuftige regler, når de bruger dem, således som tilfældet har været i en række tilfælde, vel inden for lovens rammer, men så åbenlyst i strid med lovens ånd. Det er vel stort set baggrunden for i hvert fald to af de lovforslag, der her er til behandling, at der er for mange eksempler på, at ånden ikke er respekteret, og så må man altså lave lovgivningen om, så de snedige ikke får tilsvarende muligheder, som de har haft.

Jeg er ganske overbevist om, at alle fra den yderste venstrefløj og videre indad mod centrum vil medgive, at der er en bred politisk enighed om, at disse huller skal dækkes, at der ikke er nogen i denne sal, der ønsker at holde hånden over mennesker, der misbruger disse regler, og derfor må det være naturligt, at vi ad lovgivningens vej forsøger at stoppe eventuelle huller på nøjagtig samme måde, som man årene igennem har gjort det ikke mindst inden for andre sider af skattelovgivningen.

Må jeg først vedrørende særlig indkomstskat sige, at de 30 pct., der hidtil har været hovedreglen, naturligvis må ses i sammenhæng med det beskatningsniveau, der er tale om over for den direkte indkomstbe-